

Οι Ιουστίνος Πόποβιτς και Αθανάσιος Γιέβτιτς για τη Θεοτόκο

/ [Πεμπτουσία](#)

Πιστοί στην Παράδοσιν των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας, ο διδάσκαλος και ο μαθητής γίνονται υπέρμαχοι της αγίας Θεοτόκου και κηρύττουν στον σλαβικό και σερβικό κόσμο απερίφραστα την Παναγία ως κυρίως και αληθώς Θεοτόκον και σύμφωνα με τον Γρηγόριο τον Θεολόγο και τον Ιωάννη Δαμασκηνό επαναλαμβάνουν: «Ει τις ου Θεοτόκον ομολογεί την Αγίαν Παρθένον χωρίς έστι της Θεότητος»[11]. Ο Παντοκράτωρ Θεός έχει αποφασίσει πρό πάντων των αιώνων την σάρκωση και ενανθρώπιση του Θεού Λόγου και την θέωση του ανθρώπου, μέσω της Παναγίας Θεοτόκου. Ο θείος «προορισμός» της Παναγίας είναι ακατανόητος για τον ανθρώπινο νού. Τα ανωτέρω τονίζονται ως αναγκαία από τον διδάσκαλο και τον μαθητή και για την εποχή μας, στην οποία παρατηρούν ότι αναφύονται αρχαίες αιρέσεις, με νέα μορφή και νέο σχήμα.

Αναφέρουν την περίπτωση των προτεσταντών που από αιώνες έχουν αρνηθεί την Παναγία και Αειπάρθενο Θεοτόκο, ενώ σημειώνουν για την Ρωμαϊκή Εκκλησία, η οποία δηλώνοντας δήθεν καινοτομία, δημιούργησε μία ανεξάρτητη και αυτόνομη «Μαριολογία», που την στήριξαν σε νέες διδασκαλίες, τις οποίες παρήγαγε και αναπαράγει ο «αλάθητος» πάπας της Ρώμης και του Βατικανού. Η «Μαριολογία» αυτή σύμφωνα με τον Αθανάσιο Γιέβτιτς «παραμορφώνει» το αληθινό πρόσωπο της Παναγίας Θεοτόκου. Μάλιστα ο ίδιος παρατηρεί ότι τόσο οι προτεστάντες όσο και οι ρωμαιοκαθολικοί «έχουν αποκοπή από την αληθινή ορθόδοξον καθολικήν πίστιν και παράδοσιν της Μιάς, Αγίας Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας»[12], στην οποία Μία Αγία και Αληθινή Εκκλησία η Παναγία Μητηρ του Χριστού, η Θεοτόκος, είναι το «σκήπτρον της Ορθοδοξίας», σύμφωνα με τον Κύριλλο Αλεξανδρείας[13] τον οποίο επαναλαμβάνουν και οι δύο.

Την Παναγία Παρθένο Αγνή ο Θεός «παρήγαγε» μέσω των αγίων γονέων της, εδώ τονίζουν οι δύο διδάσκαλοι της Σερβικής Εκκλησίας ότι αυτό σημαίνει ότι ο Θεός προέγνωσε όχι μόνο της Παναγίας την αξία και την αρετή και την άχραντο παρθενία, αλλά και την δικαιοσύνη και την σωφροσύνη και την θεάρεστη πολιτεία, και των γονέων της, για να δώσει σε αυτούς ένα τόσο μεγάλο δώρο, δηλαδή την Κόρη η οποία θα γεννήσει τον Θεό και κατ' αυτόν τον τρόπον να γίνουν και οι γονείς της θεοπάτορες. Μετά από τόσους αιώνες έρχεται σήμερα παγκόσμιος σάλος στην «ηλεκτρονική ενημέρωση» από τον ραβίνο που αποκάλυψε ότι αληθινός Μεσσίας είναι ο Ιησούς Χριστός!

Ο υπέργηρος Ραβίνος Γιτζάκ Καντούρι[14], με φήμη “Αγίου” για τους Ισραηλίτες, που πέθανε στις 28 Ιανουαρίου 2006 σε ηλικία 111 ετών και στην κηδεία του μαζεύτηκαν πάνω από 200.000 Εβραίοι, λίγο πριν πεθάνει, ειδοποίησε τους μαθητές του ότι του φανερώθηκε σε όραμα ο Μεσσίας! Έτσι, άφησε ιδιόχειρο σημείωμα αποκαλύπτοντας το όνομά του Μεσσία, με την εντολή να ανοιχτεί ένα χρόνο μετά το θάνατό του! Δεν είναι σημαντικό ένας Εβραίος Ραβίνος να επιβεβαιώσει την αλήθεια ότι ο Χριστός ήταν ο αληθινός Μεσσίας και άρα αυτός που πρόκειται να έλθει δεν θα είναι ο αληθινός Μεσσίας, αφού ήδη έχει έλθει και γεννήθηκε από την Θεοτόκο, αλλά αυτός που πρόκειται να έλθει θα είναι ο Αντίχριστος ερμηνεύει ο Ιουστίνος Πόποβιτς[15], θα είναι ο Ψεύτικος Μεσσίας, που μέσω δήθεν αγιότητας και ταπείνωσης θα πλανήσει την ανθρωπότητα σχεδόν όλη. Ο οποίος δεν θα γεννηθεί από την Παναγία Παρθένο Αγνή, η οποία ήδη γέννησε τον Θεάνθρωπο Χριστό, αλλά αυτός ο Αντικείμενος θα γεννηθεί από Ψεύτικη Παρθένο και όχι από Αγνή, όπως Αγνή και ταπεινή ήταν η Θεοτόκος.

Γι' αυτό ο Αθανάσιος Γιέβτιτς επισημαίνει ότι οι ταπεινοί λόγοι της Θεοτόκου αυτοι καθ'αυτοι καθιστούν αυτόδηλον την αρχή της συνεργασίας του Θεού και της ελευθερίας του ανθρώπου «εις όλην την ιστορίαν της σωτηρίου οικονομίας»[16]. Όταν οι πρωτόπλαστοι υπέπεσαν στον θάνατο και την φθορά, ο φιλόανθρωπος Θεός ήδη από τότε άρχισε να «οικονομή» και να «παιδαγωγή» την οικονομία της σωτηρίας μας, αλλά επειδή είχαμε πέσει εκουσίως και ελεύθερα, έπρεπε να δεχθούμε ελεύθερα την από τον Θεό «οικονομούμενην θεραπείαν και σωτηρίαν και να συνεργασθώμεν εκουσίως εις αυτην»[17], καθότι δεν ήταν δυνατόν από μόνοι τους οι άνθρωποι να οδηγηθούν στην σωτηρία. Γι' αυτό ο άνθρωπος θα έπρεπε να συνεργαστεί με τον δημιουργό Θεό του Παντός. Αυτό ακριβώς είναι το νόημα όλης της «διά της ιστορίας οικονομίας της σωτηρίας»[18]. Στην κλήση αυτή υπακούουν και απαντούν ελεύθερα οι άνθρωποι που επιλέγουν αυτή την οδό, μέσω των οποίων οικονομείται με βάση την ελεύθερη συνεργασία «η ιερά ιστορία της σωτηρίας»[19], σύμφωνα με τον Ιουστίνο Πόποβιτς και τον Αθανάσιο Γιέβτιτς.

Κατ' αυτόν τον τρόπο η Παναγία Θεοτόκος είναι για τον Ιουστίνο Πόποβιτς και τον Αθανάσιο Γιέβτιτς, η κορυφή και το τέλος όλης της ιεράς ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης και σε αυτην αναφέρονται όλες οι προεικονίσεις και προτυπώσεις και προφητείες. Είναι η «αποκορύφωση και ο καρπός» όλης της ιστορικής πορείας της παλαιοδιαθηκικής «παιδαγωγικής» προετοιμασίας της ανθρωπότητας για την υποδοχή του σαρκωθέντος Θεού και Σωτήρος, γι αυτό και είναι «αδύνατον να γίνη ο χωρισμός της από το ανθρώπινο γένος του Αδάμ»[20], γι' αυτό και επαναλαμβάνουν την φράση του Ιω. Δαμασκηνού που την ονομάζει «θυγατέρα του Αδάμ»[21]. Η Παναγία σύμφωνα με τους δύο ως άνω διδασκάλους «συνελήφθη εκ του σπέρματος του Ιωακείμ, εν τη μήτρα της Άνης, δηλαδή εκ της φυσικής συναφείας του γάμου»[22], και μόνον ο Χριστός εγεννήθη «ούκ εκ συναφείας φυσικής»[23] αφού επαναλαμβάνουν και ερμηνεύουν το χωρίο του Ιω. Δαμασκηνού. Η δε Παναγία Θεοτόκος ήταν όπως και όλοι οι άνθρωποι κληρονόμος του προπατορικού αμαρτήματος του Αδάμ, ούτως ώστε να ομιλούν οι Σέρβοι διδάσκαλοι επόμενοι των πατέρων συγκεκριμένα «περί καθάρσεως και εξαγνισμού και εξαγιάσεώς της από το Άγιον Πνεύμα κατά την στιγμήν της εν αυτή συλλήψεως του Θεού Λόγου»[24].

[Συνεχίζεται]

[11] Ιω. Δαμασκηνού, Α', 4.

[12] Αθανασίου Γιέβτιτς (ένθ' ανωτ.) σ. 425.

[13] Κύριλλος Αλεξανδρείας, Ομιλ. Εις την Γ' Οικουμενικήν Σύνοδον, Mansi 4, 1253.

[14] Τη συγκλονιστική αυτή ιστορία είχε αποκαλύψει στο ISRAEL TODAY ο δημοσιογράφος Aniel Schneider, ο οποίος όταν ερεύνησε πάρα πολλά ιδιόχειρα κείμενα του Ραβίνου, έμεινε έκπληκτος, γιατί σε πάρα πολλά ο Ραβίνος είχε ζωγραφίσει το σημείο του ΣΤΑΥΡΟΥ! Πρβλ. Σελ. Ι.Ν.Αγ. Στυλιανού Γκύζη-Αθήνα <http://iliaxtida.wordpress.com/2014/09/12/ό-ά-ό-ί-upsilo/>

[15] Πρβλ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Dogmatika Pravoslavne Crkve, τόμ. ΙΙΙ, 645-668 και 752-777.

[16] Αθανασίου Γιέβτιτς (ένθ' ανωτ.) σ. 242.

[17] Αθανασίου Γιέβτιτς (ένθ' ανωτ.) σ. 243.

[18] Αθανασίου Γιέβτιτς (ένθ' ανωτ.).

[19] Ν. Καβάσιλα, η Θεομήτωρ - τρεις θεομητορικές ομιλίες του Καβάσιλα, έκδ. Π. Νέλλα, Αθήναι 1968. Όπου γίνονται ενδιαφέροντα σχόλια.

[20] Αθανασίου Γιέβτιτς (ένθ' ανωτ.) σ. 244.

[21] Ιω. Δαμασκηνού, Γ', 2. Α', 6.

[22] Αθανασίου Γιέβτιτς (ένθ' ανωτ.) σ. 245.

[23] Ιω. Δαμασκηνού, Α', 3.

[24] Αθανασίου Γιέβτιτς (ένθ' ανωτ.) σ. 245.